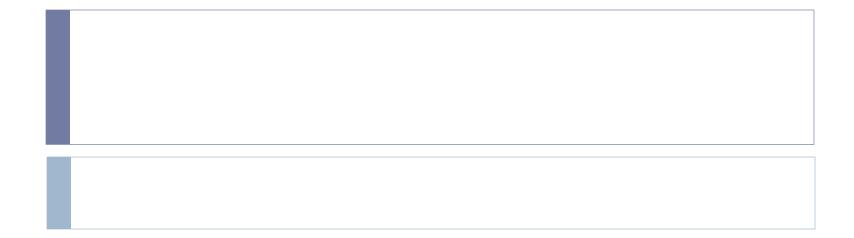
Oświetlenie, modele oświetlenia

Oświetlenie – kilka truizmów

- Oświetlenie jest zjawiskiem fizycznym, z którym wszyscy mamy do czynienia.
- Najogólniej opiera się na tym, że światło (pochodzące ze źródeł światła) odbija się od otaczających nas obiektów i część tego co się odbije wpada do naszego oka.
- Oświetlenie w przyrodzie jest kluczowym elementem tego co i jak widzimy (i że w ogóle cokolwiek widzimy)
- Dokładne odwzorowanie rzeczywistego oświetlenia w komputerze jest praktycznie niemożliwe

Oświetlenie w grafice 3D

 Ma za zadanie stworzyć na obrazie wrażenie realizmu (fotorealizmu)

- Między innymi
 - Stworzenie wrażenia trójwymiarowości obiektów
 - Pokazanie odbicia i załamania światła
 - Rzucania cienia
 - Innych efektów, o których wspomnimy później
- Właściwie nie jest do tego konieczny model komputerowy...

Podejście malarskie

Światłocień – podejście malarskie

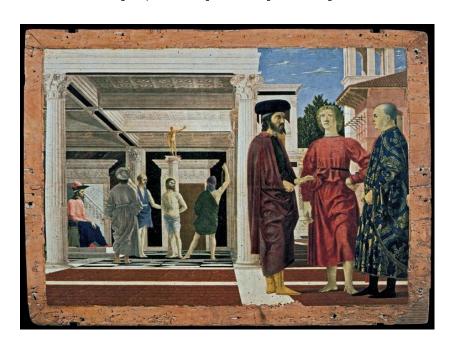

Oświetlenie jest jednym z elementów podkreślających trójwymiarowość postaci i w jakiejś mierze sceny

Oświetlenie – dygresja z perspektywą

Drugim elementem podkreślającym trójwymiarowość sceny jest perspektywa.

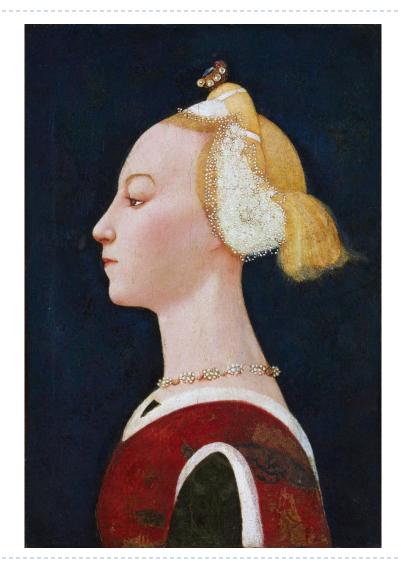

Wiele stylów malarstwa (i rysunku) obywa się bez światłocienia

Oświetlenie w grafice komuterowej

 Różne modele oświetlenia dają różne rezultaty – to dość oczywiste

Oświetlenie pokoju w 3ds Max

To samo z nieco lepszym modelem

Modele oświetlenia

Próba zrozumienia oświetlenia wymaga (jak to w fizyce) zbudowania modelu.

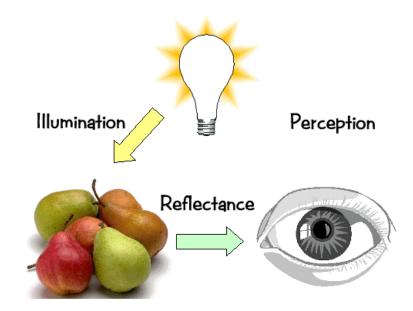
Jak wspomnieliśmy:

Modele oświetlenia (o różnej skali złożoności) obejmują: promieniowanie świetlne (jak je reprezentować?), obiekty na scenie (jak reagują na światło?), relacje między obiektami (wzajemne odbicia?), relacje między obiektami, a obserwatorem.

Składowe modelu oświetlenia obejmują....

- Własności światła
- Własności materiałowe obiektów
- Reguły odbicia światła
- Percepcję światła

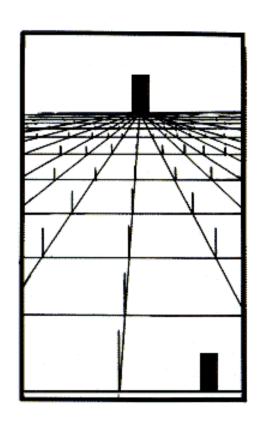

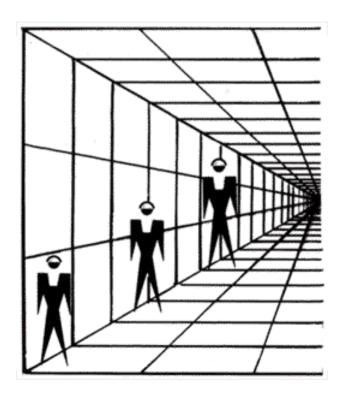
Dygresja o percepcji na początek

Żeby później się już tym nie zajmować

Obraz tworzy się w mózgu

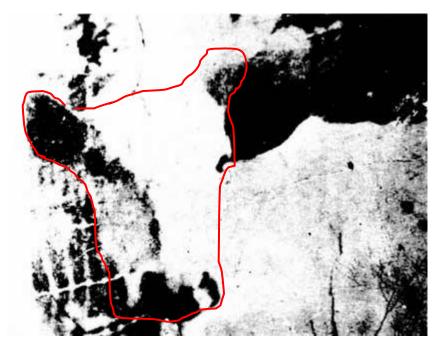

Obraz tworzy się w mózgu

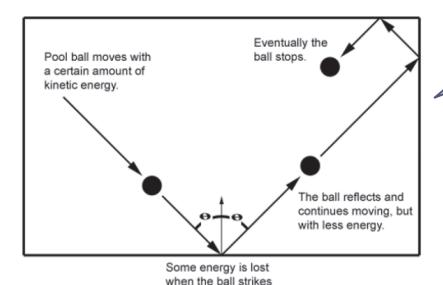

Jak powinniśmy traktować światło?

- Dualizm korpuskularno-falowy?
- Korpuskuły?
- Fale?
- Energia?

Światło jako cząstki

Możemy je sobie wyobrazić jako kule bilardowe, które tracą część energii przy odbiciu

the energy is absorbed and there is no more light to reflect.

A light emits some photons.

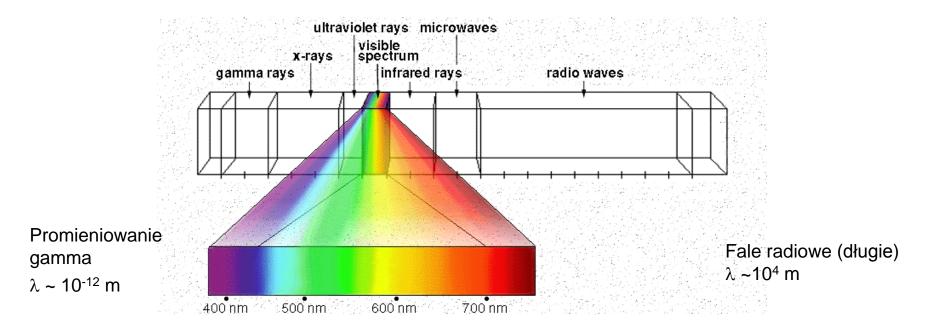
Energy is absorbed each time the light is reflected.

Albo lepiej jako strumień fotonów, które są częściowo pochłaniane przy każdym odbiciu

the table.

Światło jako fala

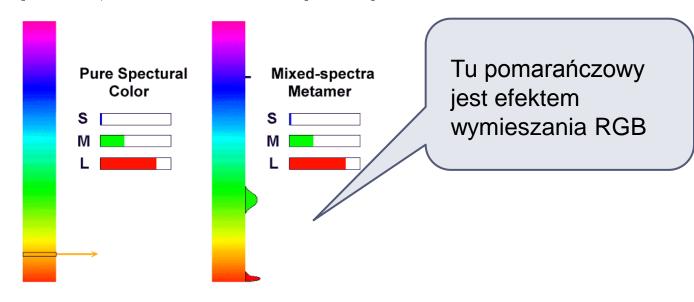
- reprezentuje zjawiska falowe: interferencję, dyfrakcję
- reprezentuje również barwę:

Raczej rzadko stosowany model w grafice komputerowej

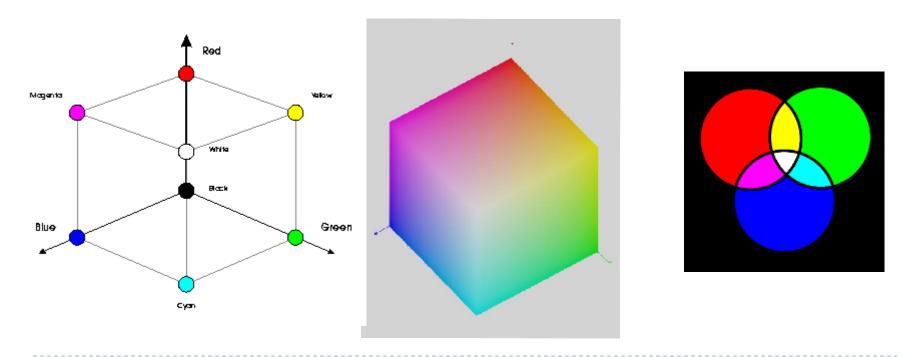
Barwa światła

- kolor (postrzegana barwa) jest funkcją długości fali
- kolor jest również funkcją naszej percepcji
- Określony kolor może być uzyskany na podstawie fali monochromatycznej lub mieszaniny innych fal

Barwa światła

 Dzięki naszej percepcji potrafimy zsyntezować prawie każdą barwę z trzech barw podstawowych

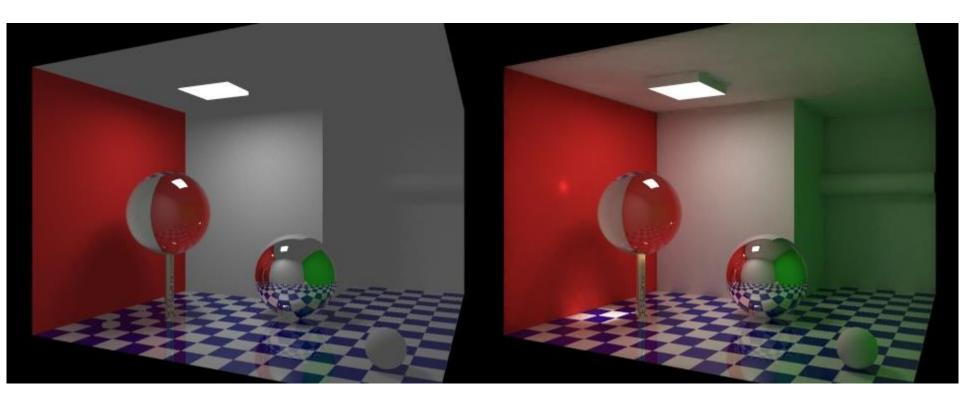
Global Illumination vs. Local Illumination

W oświetleniu globalnym uwzględniane są odbicia światła między obiektami -> każdy obiekt staje się wtórnym źródłem światła.

Przeciwnie, w oświetleniu lokalnym, bierzemy pod uwagę tylko oświetlenie obiektów bezpośrednio przez źródło światła.

Global Illumination vs. Local Illumination

Local (Raytracing)

Global

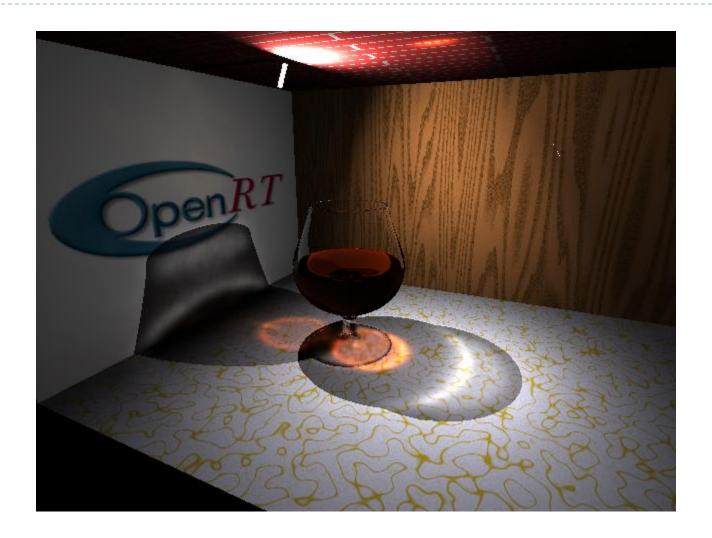
Caustics (kaustyka)

▶ Co jest nie w porządku z tym obrazkiem?

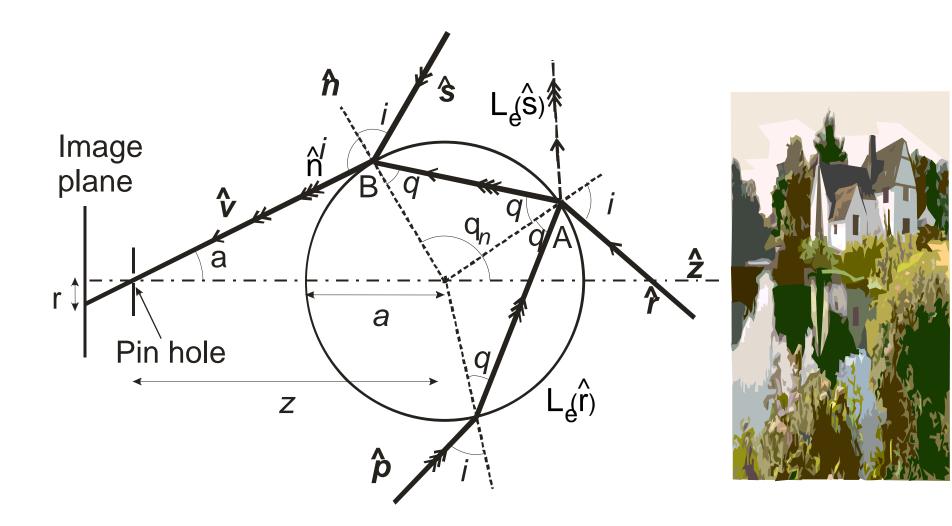

Efekty globalne poprawiają ten obrazek

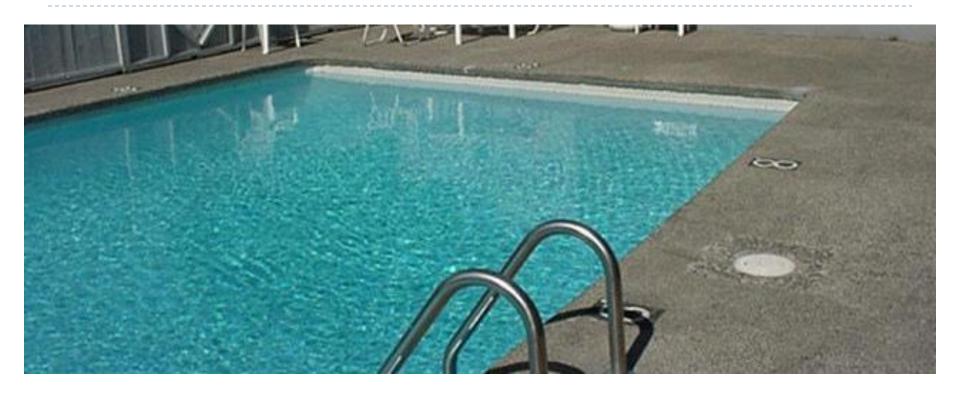

Refraction and Reflection

Spojrzenie na wodę

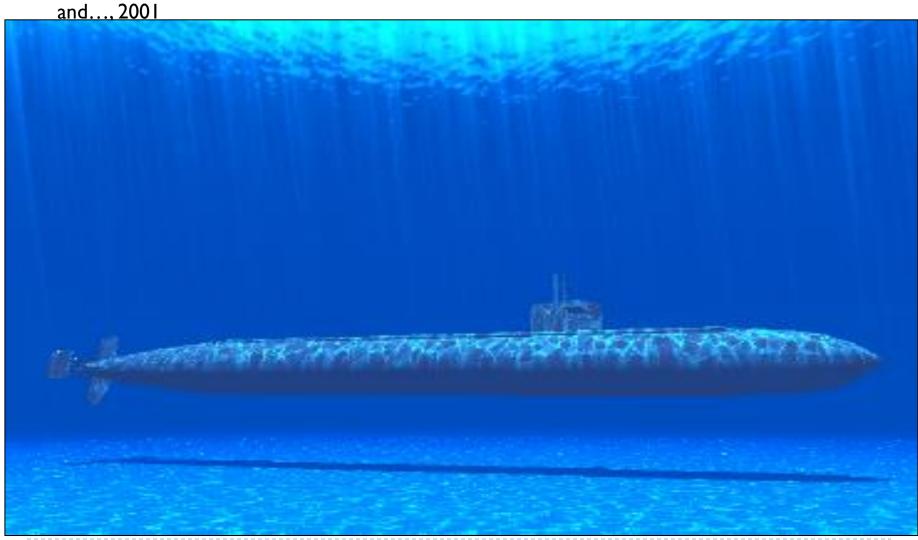

- Światło jest jednocześnie odbijane i załamywane
- Charakterystyczny wzór światła na dnie (Caustics)

Strumienie światła i kaustyki:

z pracy: <u>Kei Iwasaki, Tomoyuki Nishita, Yoshinori Dobashi</u>, Efficient Rendering of Optical Effects within Water Using Graphics Hardware, Pacific Conference on Computer Graphics

Kaustyki wynikające z załamania

- Światło jest załamywane na powierzchni
- Niektóre punkty są jaśniejsze od innych

Modele realizujące oświetlenie globalne

- Metropolis Light Transport (Monte Carlo Ray Tracing)
- Mapowanie fotonowe (Photon Mapping)
- Path Tracing
- Metoda Energetyczna (Radiosity)

O tym później

Krótki przegląd rodzajów źródeł światła

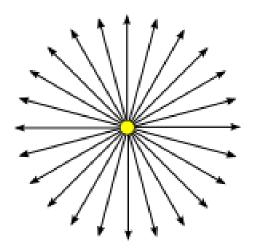
Krótki przegląd rodzajów źródeł światła

- W rzeczywistym świecie mamy do czynienia z wielką liczbą źródeł światła, których obecności możemy sobie nawet nie uświadamiać. Dodanie kolejnego źródła nie stanowi problemu.
- W grafice komputerowej każde dodatkowe źródło światła jest również źródłem dodatkowych obliczeń. Dlatego liczba źródeł jest ograniczona, a one same – uproszczone.
- Przegląd nawiązuje do podejścia wysokopoziomowego, obiektowego, gdzie źródła (takie lub podobne) są explicité definiowane (np. w Blenderze, 3ds Max, bibliotece three.js i dziesiątkach innych aplikacji)

Światło punktowe

 Można powiedzieć, że reprezentuje nieskończenie małą żarówkę, która świeci na wszystkie strony

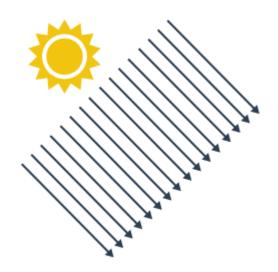

Jest to podstawowe źródło światła, inne są z niego wywiedzione.

Światło kierunkowe

- Światło kierunkowe można interpretować jako światło od nieskończenie wielkiego źródła światła.
- Używane jest do reprezentowania światła słonecznego.

Światło reflektora (spotlight)

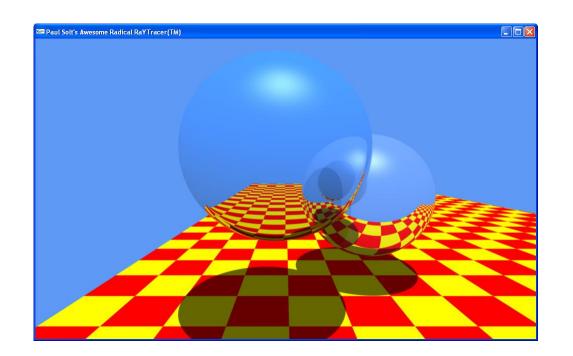
Światło typu spotlight jest zbliżone do światła punktowego

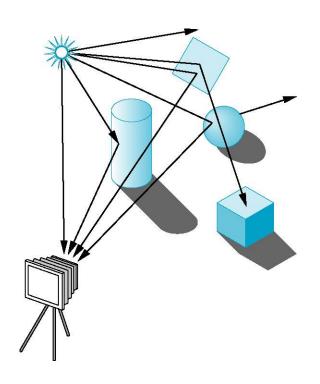

Popularna metoda pośrednia – lokalna, ale z dodatkowymi efektami

Ray-Tracing (śledzenie promieni) – podstawowa metoda Whitteda (1980) śledzi promienie od obserwatora do źródeł światła. Obsługuje odbicia lustrzane, załamania i bezpośrednie oświetlenie.

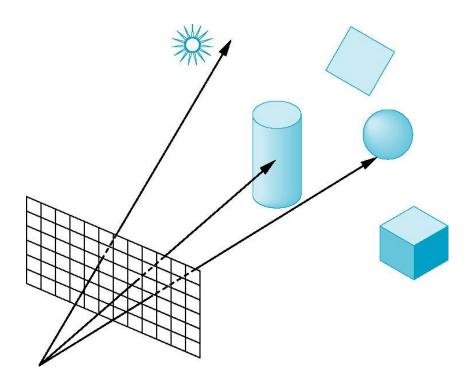

Próba śledzenia wprost

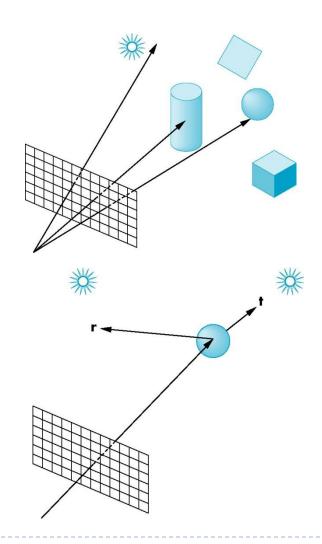
- Ten rodzaj śledzenia wydaje się fizycznie poprawny
- Jednak niewielka liczba promieni dociera do oka

Śledzenie wstecz

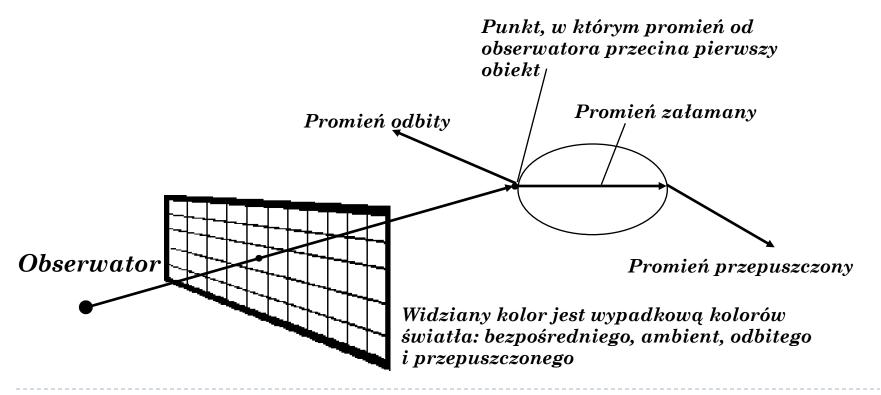

Bierzemy pod uwagę tylko te promienie, które tworzą obraz

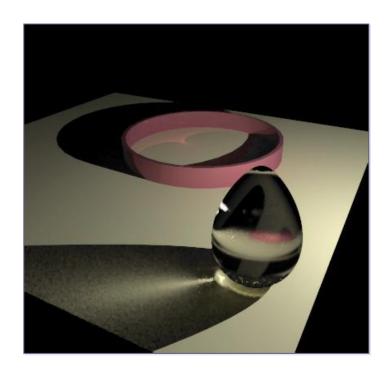
Ray casting, a ray tracing

Rekursywny Ray-Tracing

Monte Carlo Ray-Tracing dodaje głębię ostrości, rozmycie w ruchu, kaustyki, oświetlenie odbite, odbicia połyskliwe.

Monte Carlo Ray-Tracing dodaje głębię ostrości, rozmycie w ruchu, kaustyki, oświetlenie odbite, odbicia połyskliwe.

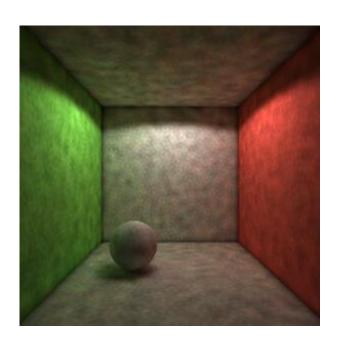

Radiosity (Metoda energetyczna)

Photon Mapping

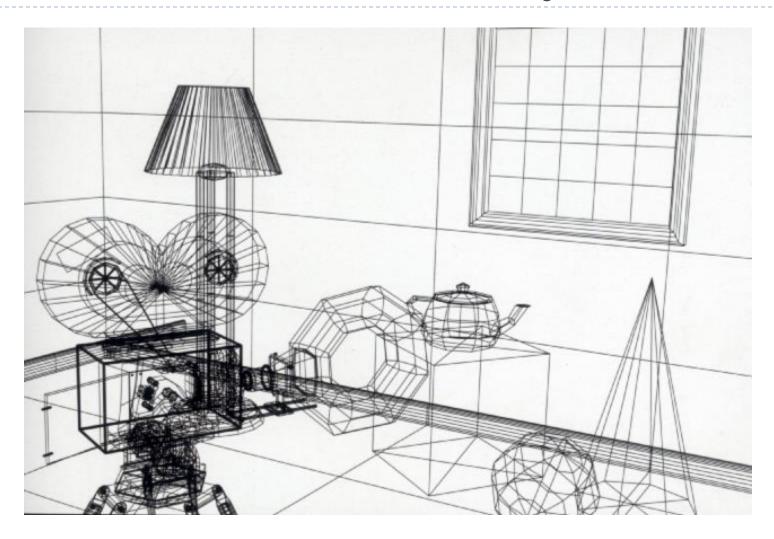
ele oświetlenia

Krótki przegląd efektów w lokalnych modelach oświetlenia

Na kolejnych, historycznych, slajdach jest przedstawiony przegląd efektów jakie dają różne modele oświetlenia. Uwzględnione są jedynie najprostsze modele

Różne modele – różne efekty

Solid Model: światło ambient, wszystkie powierzchnie obiektu zamalowane jednakowo

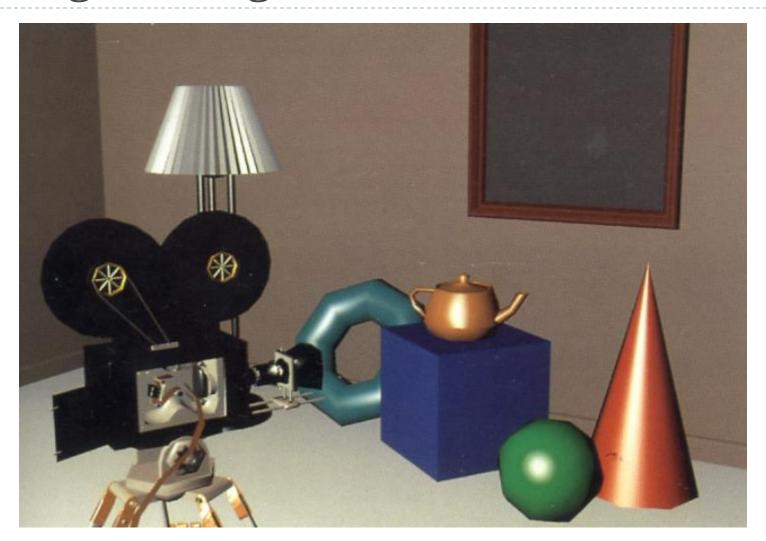
Flat shading: każdy wielokąt oświetlony jednolicie światłem kierunkowym

Gouraud shading: liniowa interpolacja oświetlenia w obrębie wielokąta

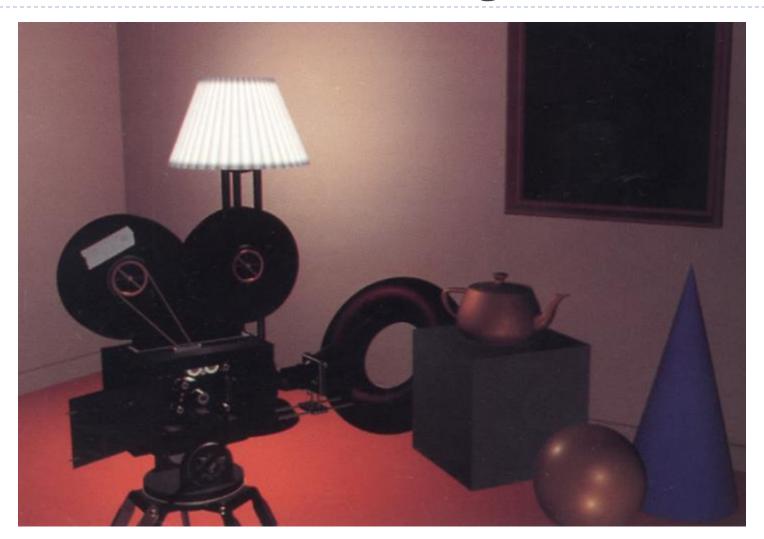
Phong shading: dodane odblaski

Curved surfaces: powierzchnie opisane przez wielomiany

Illumination with shading

Texture mapping: dodane tekstury

Dodatkowe efekty: odblaski, cienie i bump mapping

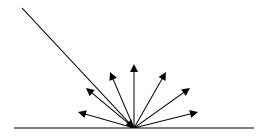

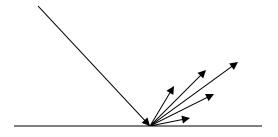
Zaczynamy od radykalnych uproszczeń

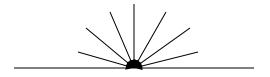
- Uwzględniamy tylko bezpośrednie oświetlenie od źródeł światła do powierzchni i odbicie do obserwatora.
- Zakładamy proste kształty źródeł (praktycznie tylko punktowe lub nieskończone).

"Standardowy" model oświetlenia ADS

- Zbudowany z kombinacji trzech czynników:
 - Diffuse
 - Specular
 - Ambient

Światło bezkierunkowe, otaczające, środowiska (ang. *ambient light*)

- wszystkie powierzchnie oświetlone są jednakowo,
- natężenie odbitego światła zależy jedynie od własności powierzchni i wynosi:

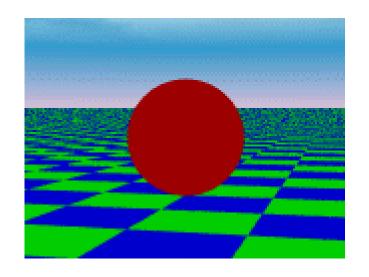
$$I_R = k_A \cdot I_A$$

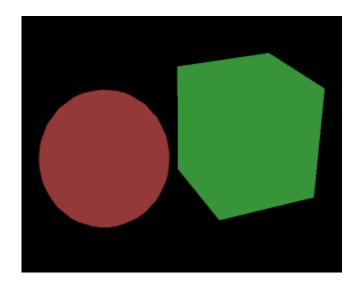
zaś w rozbiciu na składowe RGB:

$$I_R^R = k_A^R \cdot I_A^R$$
$$I_R^G = k_A^G \cdot I_A^G$$
$$I_R^B = k_A^B \cdot I_A^B$$

Przykładowe sceny oświetlone wyłącznie światłem *ambient*

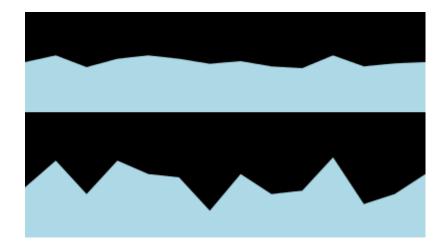

Składowa ambient reprezentuje w uproszczony sposób wszystkie odbicia światła od obiektów sceny

Odbicie rozproszone

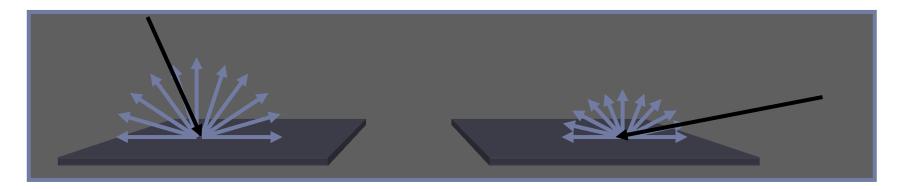
Podstawowym rodzajem odbicia, jest odbicie rozproszone
– od powierzchni matowych. Wynika z
nierównomierności powierzchni

Fizyka odbicia światła

Odbicie doskonale rozproszone

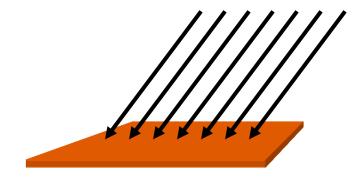
- Na poziomie mikroskopowym odbicie doskonale rozproszone odpowiada szorstkiej, matowej powierzchni (kreda jest dobrym przykładem)
- Ze względu na nierównomierną powierzchnię padający promień może zostać odbity w dowolnym kierunku z jednakowym prawdopodobieństwem. Takie odbicie nazywa się odbiciem Lamberta

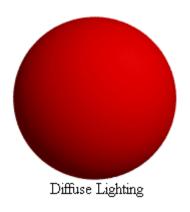

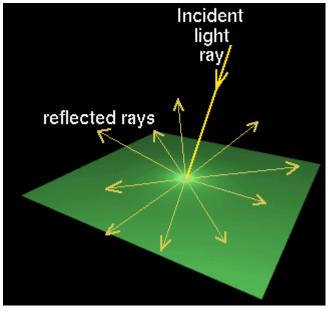
Od czego zależy intensywność odbitego światła?

Światło rozproszone (ang. diffuse light)

Diffuse + ambient

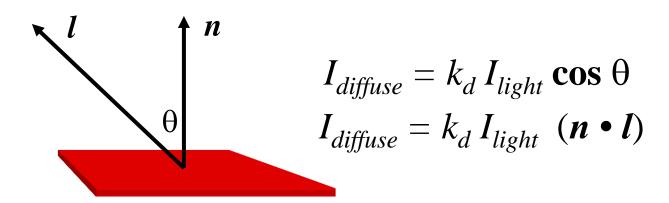

Światło rozproszone (diffuse)

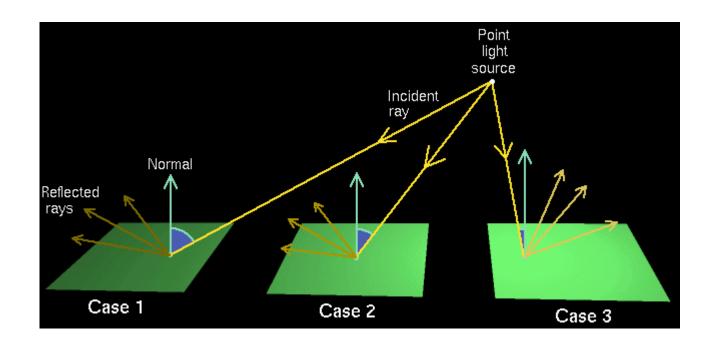
Zakładamy oświetlenie od rzeczywistego źródła światła (tutaj kierunkowego) oraz odbicie rozproszone (Lamberta, we wszystkich kierunkach)

Natężenie światła odbitego zależy tylko od współczynnika odbicia k_d i orientacji powierzchni do kierunku padającego światła

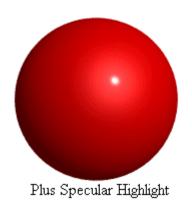

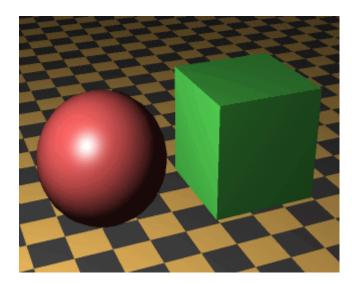
Odbicie światła rozproszonego

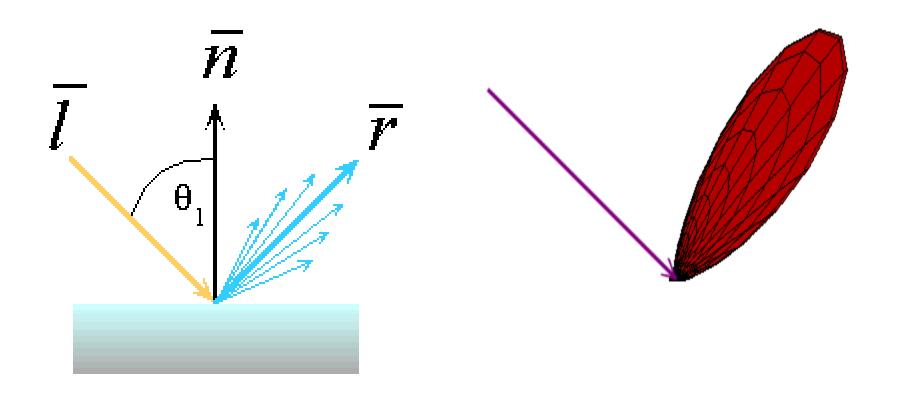
Światło odbite połyskliwie (ang. specular light)

Diffuse + Specular + ambient

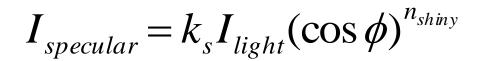

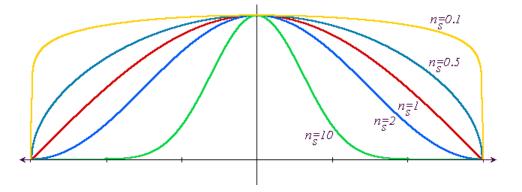

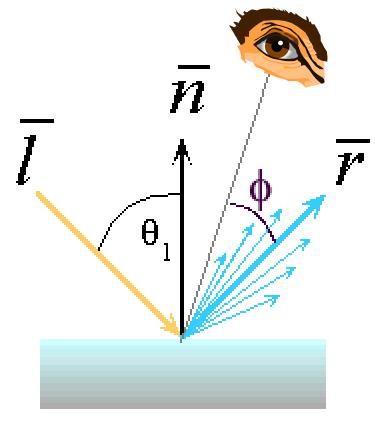
Odbicie połyskliwe

Odbicie połyskliwe – model Phonga

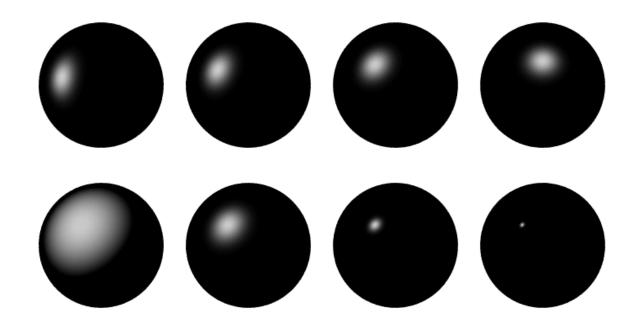

Przykłady Phonga

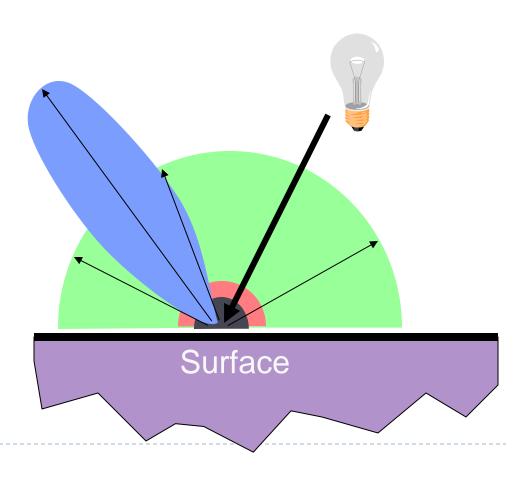
Zmieniające się kierunki padania światła i współczynniki połyskliwości.

Połączenie wszystkich elementów

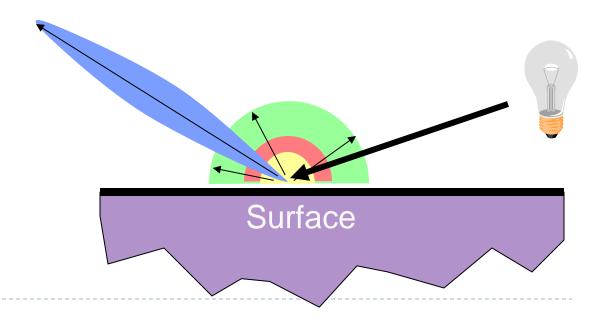
- diffuse reflection +
- specular reflection +
- emission +
- "ambient"

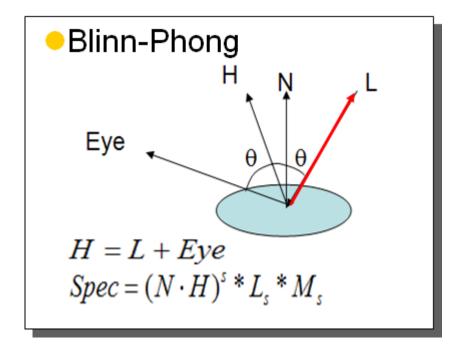
Połączenie wszystkich elementów

- diffuse reflection +
- specular reflection +
- emission +
- "ambient"

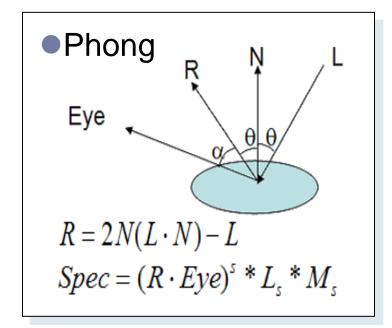

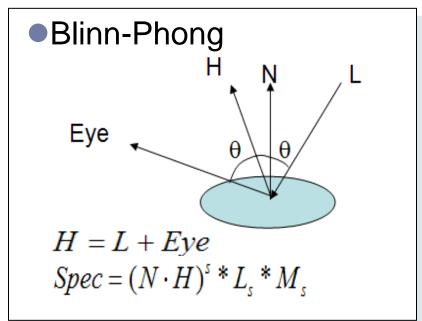
Model Blinna-Phonga

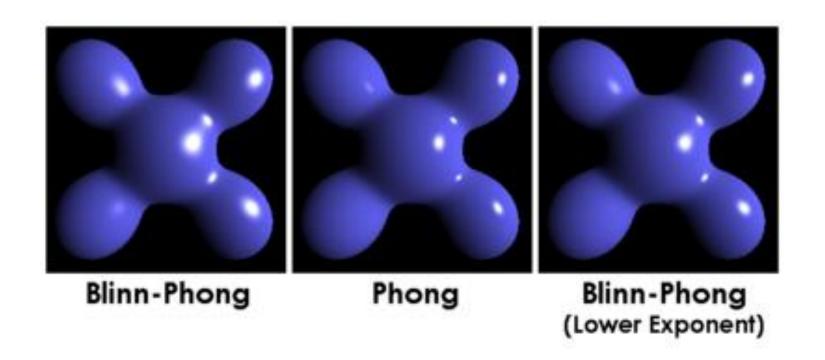
W modelu Blinna-Phonga nie wylicza się kierunku promienia odbitego, natomiast korzysta się z kierunku połowiącego kąt pomiędzy kierunkiem padającego światła i kierunkiem patrzenia obserwatora

Model Blinna-Phonga vs model Phonga

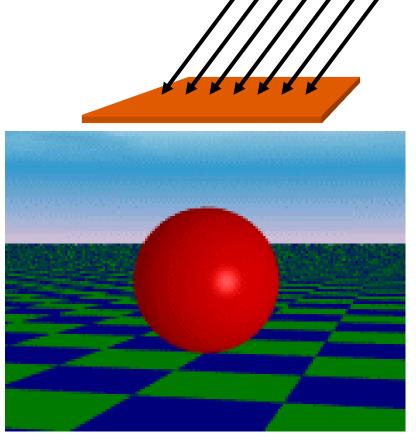

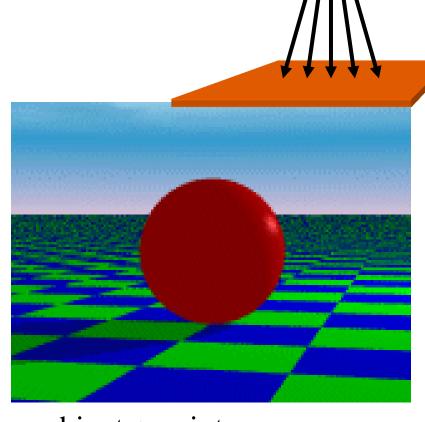
Model Blinna-Phonga vs model Phonga

Światło kierunkowe vs punktowe (directional light vs point light) 🔨

Directional + ambient

ambient + point

Światło punktowe – osłabienie natężenia z odległością

• współczynnik f_{att} wprowadza zależność od odległości od źródła światła

$$I_{diffuse} = k_d f_{att} I_{light} (n \cdot l)$$

• fizyka podpowiada:

$$f_{att} = 1/(d_{Light})^2$$

• dla ułatwienia sobie sterowania:

$$f_{att} = 1/(d_0 + \alpha d_{Light} + \beta d_{Light}^2)$$

Kompletna formuła modelu ADS z odbiciem połyskliwym Phonga

$$I = k_{ambient}I_{ambient} + \frac{I_{diffused}}{d_0 + \alpha d + \beta d^2} \left[k_d (n \cdot l) + k_s (v \cdot r)^{n_{shiny}} \right]$$

Jeśli d jest duże – przyjmujemy nl=const

Jeśli obserwator daleko – przyjmujemy *vr=const*

Jedna z klasyfikacji modeli oświetlenia

- Modele empiryczne: zaniedbują fizyczne własności materiału, ale dzięki dobrze dobranym formułom odbicia światła mogą dać dobre rezultaty.
- Modele analityczne
- Modele hybrydowe

Interpolacja oświetlenia (cieniowanie, shading)

Problemy z tłumaczeniem pojęć: shadowing i shading.

Definicja:

shading jest określeniem metody determinującej jasność i barwę punktu na powierzchni.

Polski termin, **cieniowanie**, niezbyt fortunny, ale trudno o lepszy.

Cieniowanie lokalne

- •Mówimy o modelu cieniowania lokalnego gdy obiekty na scenie traktowane są lokalnie, to znaczy jeden obiekt nie uwzględnia pozostałych, zwłaszcza w aspekcie wzajemnych odbić światła.
- Stosujemy je, gdyż są szybkie i proste w obliczeniach. Nie dają jednak wrażenia pełnego realizmu sceny.
- •Modele lokalne nie wymagają wiedzy o całej scenie, a jedynie o bieżącym fragmencie powierzchni.

Podstawowe modele cieniowania lokalnego

Cieniowanie stałą wartością (flat shading)

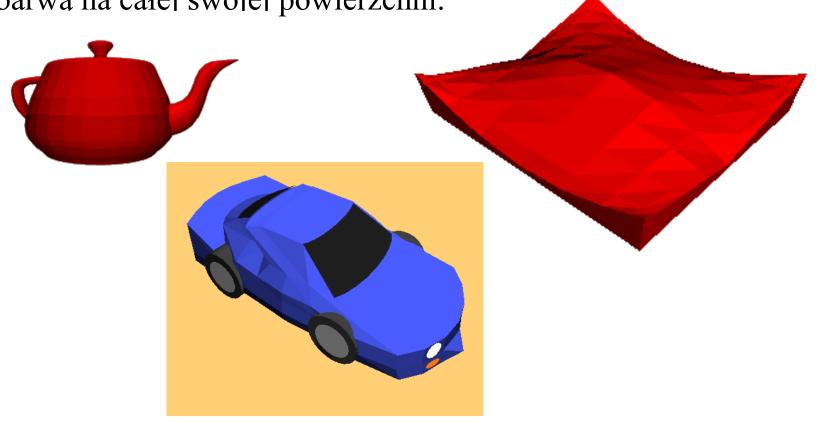
Cieniowanie z interpolacją jasności i barwy (*Gouraud shading*)

Cieniowanie z interpolacją wektora normalnego (*Phong interpolation*)

Cieniowanie stałą wartością

Każdy wielokąt oświetlony jest ze stałą intensywnością i barwa na całei swoiei powierzchni.

Cieniowanie stałą wartością

Kiedy jest uzasadnione?

- 1. Gdy rysowane wielokąty przedstawiają rzeczywistą powierzchnię obiektu (np. wielościanu), a nie są aproksymacją powierzchni krzywoliniowej.
- 2. Gdy źródło światła jest w nieskończoności; wtedy $N\cdot L$ można przyjąć za stałe dla całej powierzchni wielokąta.
- 3. Gdy obserwator jest w nieskończoności; wtedy $N \cdot V$ można przyjąć za stałe dla całej powierzchni wielokąta.

Interpolacja Gourauda

Dygresja.

Przeciwnym podejściem w stosunku do ustalania stałej barwy/jasności dla całego wielokąta jest wyliczanie oświetlenia dla każdego punktu oddzielnie. Jest to jednak kosztowne obliczeniowo i niejasne – co to znaczy "każdy punkt"

Rozwiązanie pośrednie: liniowa interpolacja jasności i barwy.

Pionierskie prace z tego zakresu:

Wylie, Romney, Evans, Erdahl: "Halftone Perspective Drawings by Computer", FJCC 67, Thompson Books, Washington DC, 1967, 49-58.

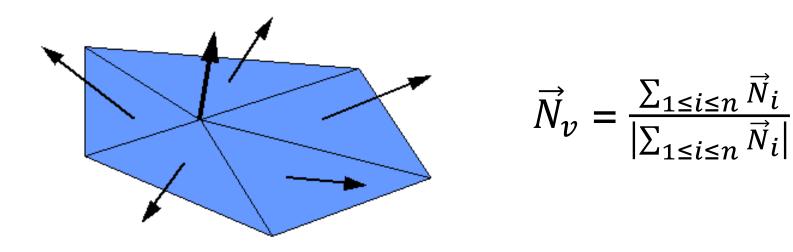
Gouraud, H., Continuous Shading of Curved Surfaces", *IEEE Trans. On Computers*, C-20(6), June 1971, 623-629.

Interpolacja Gourauda

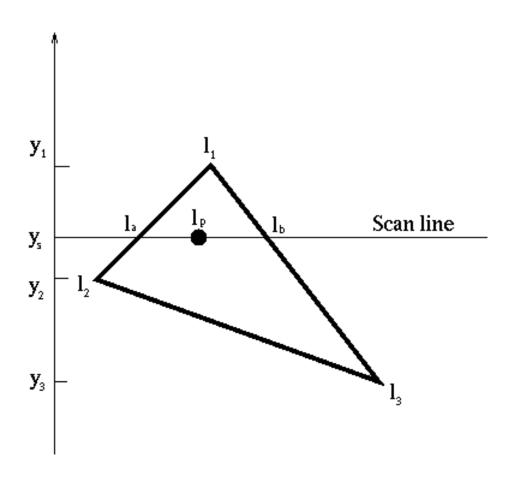
Interpolacja jasności/barwy odbywa się na podstawie wartości wyznaczonych w wierzchołkach wielokątów.

Musimy więc znać wartości normalnych w tych wierzchołkach. Jak je policzyć?

Interpolacja Gourauda

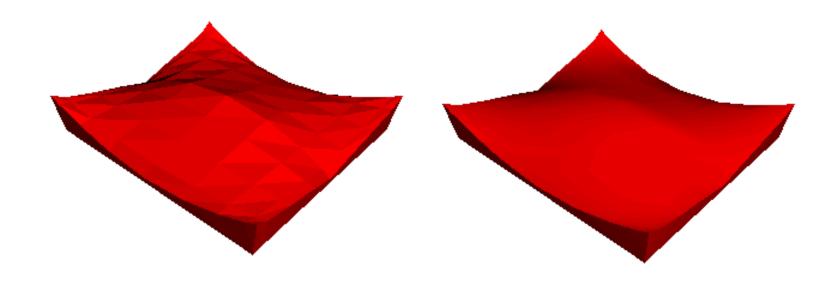
$$I_a = I_1 - (I_1 - I_2) \frac{y_1 - y_s}{y_1 - y_2}$$

$$I_b = I_1 - (I_1 - I_3) \frac{y_1 - y_s}{y_1 - y_3}$$

$$I_{p} = I_{b} - (I_{b} - I_{a}) \frac{x_{b} - x_{p}}{x_{b} - x_{a}}$$

Interpolacja Gourauda - efekty

Inerpolacja Gourauda – zalety i wady

Zalety:

- •Stosunkowo szybkie obliczenia
- •Skuteczne wygładzanie krawędzi

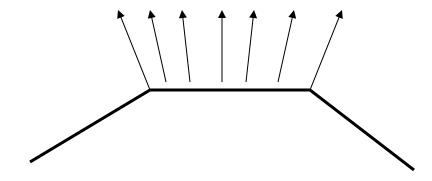
Wady:

- •Krawędzie wygładzane są również tam, gdzie jest to niepożądane
- •Metoda zasadniczo nie oblicza odblasków, a jeśli wprowadza się je w sposób sztuczny, to są one rozmazane (kredowe, *chalky*)

Interpolacja Phonga

To nie to samo co model odbicia połyskliwego Phonga!

Opiera się na interpolacji normalnych sąsiadujących wielokątów.

Bui-Tuong Phong: "Illumination for Computer Generated Pictures", *CACM* 18(6), June 1975, 311-317.

Interpolacja Phonga

Zalety:

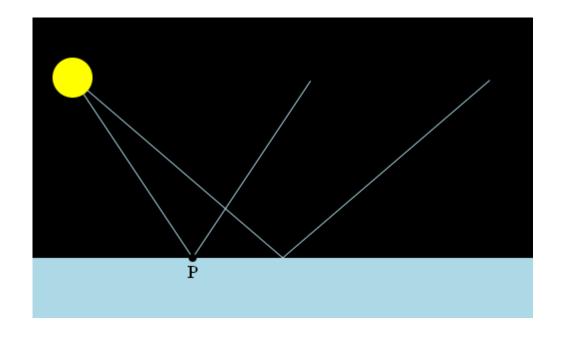
•Cieniowanie wysokiej jakości z ostrymi odblaskami

Wady:

- •Metoda kosztowna obliczeniowo
- •Jest to jednak metoda przybliżona, co w niektórych przypadkach jest widoczne

Kolejny model: microfacets (model Cooka-Torrance'a)

W idealnej sytuacji odbicie od powierzchni może wyglądać jak powyżej i wtedy model Phonga może być wystarczający.

Microfacets

W praktyce zawsze mamy do czynienia z powierzchniami o pewnym stopniu nierówności:

Model oparty na fasetkach

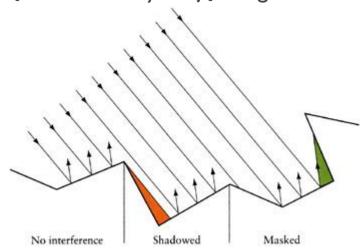
- Nierówność powierzchni reprezentowana jest przez elementy większe niż długość fali świetlnej.
- Geometria powierzchni jest zbudowana z elementów vkształtnych (fasetek).
- Fasetki są zorientowane losowa.
- Każda fasetka odbija światło lustrzanie...

Model oparty na fasetkach

Trzy przypadki odbicia światła

- Odbicie idealne
- Odbicie osłabione przez cień wynikający z geometrii
- Zablokowanie części odbicia, wynikające z geometrii

Możliwe różne rozkłady fasetek: Gaussa (model Blinna) lub Beckmanna (model Cooka-Torrance'a). Nie wchodzimy jednak w szczegóły rozkładów.